

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania M. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o emeryturę górniczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od ubezpieczonego M. Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 29 marca 2017 r., oddalił apelację ubezpieczonego M. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 27 listopada 2015 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. z 19 grudnia 2014 r. odmawiającej prawa do emerytury górniczej. Powodem odmowy przyznania prawa do emerytury górniczej było nieudokumentowanie wymaganego okresu pracy górniczej.

Na etapie postępowania apelacyjnego spór sprowadzał się do oceny możliwości zaliczenia okresu pracy wnioskodawcy w Kopalni (...) w R. – od 7 czerwca 1977 r. do 14 stycznia 1978 r. na stanowisku ślusarza oraz od 27 lipca

1979 r. do 1 lipca 1987 r., od 22 marca 1988 r. do 6 grudnia 1988 r. oraz od 10 lipca 2006 r. do 14 stycznia 2007 r. na stanowisku wulkanizatora taśm przenośnikowych – do pracy górniczej liczonej w wymiarze półtorakrotnym w rozumieniu art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 1270). Była to okoliczność decydująca o rozstrzygnięciu sprawy, ponieważ według niekwestionowanych przez apelującego wyliczeń ZUS, ubezpieczonemu uwzględniono okres pracy górniczej w K (...), łącznie z okresami pracy w wymiarze półtorakrotnym, w wymiarze 20 lat, 4 miesiące i 18 dni, w tym 17 lat, 2 miesiące i 16 dni pracy górniczej określonej w art. 50c ust.1 o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury pracownikom zatrudnionym pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym okresy pracy w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych. Okresami pracy w kopalniach węgla brunatnego zaliczanymi w wymiarze półtorakrotnym są okresy pracy na stanowiskach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik nr 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995 r. Nr 2, poz. 8), przy czym o uznaniu konkretnej pracy za pracę górniczą zaliczaną w wymiarze półtorakrotnym – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego – decyduje charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika, a nie treść umowy o pracę ani nazwa zajmowanego stanowiska określona w angażach lub w zaświadczeniu o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach. Nie mają też decydującego znaczenia zakładowe wykazy stanowisk oraz protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie jako pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny ustalił, że M. Z. nie wykonywał pracy górniczej wymienionej

w art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w pozostałych spornych i wymienionych w apelacji okresach, a mianowicie od 27 lipca 1979 r. do 1 lipca 1987 r., od 22 marca 1988 r. do 6 grudnia 1988 r. oraz od 10 lipca 2006 r. do 14 stycznia 2007 r. We wszystkich tych okresach ubezpieczony wykonywał pracę wulkanizatora taśm przenośnikowych i pracował na oddziałach wulkanizacyjnych Z-2, G-3, T-3 i W-2. Ubezpieczony nie zajmował się tylko naprawą i wulkanizacją taśm bezpośrednio w przodku, nie były to prace dotyczące maszyn transportujących w przodkach, czyli montaż, likwidacja i transport obudów tych maszyn. Wnioskodawca nie wykonywał prac polegających na obsłudze, konserwacji, przeglądach, naprawach, montażu, transporcie koparek i zwałowarek, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących czy transportujących. Nie pracował przy urabianiu i ładowaniu urobku. Nie pracował bezpośrednio na koparce wielonaczyniowej. Praca wnioskodawcy była jednozmianowa, brygada nie była brygadą stykową i wnioskodawca nie otrzymywał dodatku stykowego. Nie pracował też stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w przodku przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych.

Podsumowując, wykonywane przez ubezpieczonego w spornych okresach czynności (zadania pracownicze) nie dają podstaw do przyjęcia, że pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wykonywaniu pracy górniczej wymienionej w art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tym samym nie spełnia warunku stażu pracy górniczej, o jakim mowa w art. 50a ust. 1 pkt 2 tej ustawy, i nie może nabyć prawa do emerytury górniczej po ukończeniu 55 lat.

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), zaskarżając wyrok ten w całości i opierając skargę kasacyjną na podstawie naruszenia przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury „art. 50 ust. 1 pkt 1” ustawy emerytalnej w związku z załącznikami nr 2 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym (Dz. U. z 1995 r. Nr 2, poz. 8), przez ustalenie, że prace ślusarza

(prace polegające na remoncie przenośników taśmowych i innych urządzeń pomocniczych w przodku, na zwałowisku i na wyrobisku) oraz wulkanizatora taśm przenośnikowych w układzie KTZ (montaż, demontaż, wymiana taśm na koparkach wielonaczyniowych, zwałowarkach i przenośnikach przesuwanych, ściąganie taśm i oplatanie taśmami stacji napędowych, stacji zwrotnych, wózków zrzutowych, mostów na maszynach w układzie KTZ, demontaż i montaż na przenośnikach nowo powstających, naprawie uszkodzeń na taśmach przenośnikowych w układzie KTZ, zwijanie prac po przeprowadzonych demontażach i wymianie) nie stanowią prac górniczych w rozumieniu art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej oraz załącznika nr 3 rozporządzenia, uzasadniających zaliczenie okresów takiej pracy w wymiarze półtorakrotnym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) w innym składzie; a w przypadku stwierdzenia podstaw – o uchylenie w całości również wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi w zmienionym składzie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik skarżącego sformułował zagadnienia prawne wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy: 1) czy w świetle dyspozycji przepisów art. 50 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z załącznikami nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym, zasadne jest przyjęcie, że „inne prace przodkowe” obejmują swoim zakresem tylko prace związane z bezpośrednim i zasadniczym procesem produkcyjnym, ale z pominięciem prac transportowych urobku bezpośrednio z przodka, mimo że przepis art. 50 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej wskazuje na maszyny „transportujące w przodkach”; 2) czy w świetle dyspozycji przepisów art. 50 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z załącznikami nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk

pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym, zasadne jest przyjęcie, że „inne prace przodkowe” obejmują tylko „prace przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach”, czy też pojęcie to obejmuje również „inne prace w przodku” dotyczące przedmiotowych maszyn, a więc również transportujących w przodkach, jednak nie obejmuje prac związanych z montażem, likwidacją i transportem obudów, a zatem również np. prace wulkanizacyjne; 3) czy w świetle przepisów art. 50 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w związku z załącznikami nr 2 i 3 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym, uzasadnione jest przyjęcie, że prace rzemieślnicze związane z utrzymaniem i obsługą taśm przenośnikowych w przodku, np. wulkanizatora (załącznik nr 2), nie mogą być zaliczone do prac górnika kopalni odkrywkowej lub rzemieślnika zatrudnionego na odkrywce bezpośrednio w przodku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na koparkach i zwałowarkach, wykonującego prace górnicze, mechaniczne, elektryczne i hydrauliczne przy obsłudze, konserwacji, montażu i demontażu tych maszyn i urządzeń (załącznik nr 3).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego na rzecz ZUS według norm przepisanych. Organ rentowy przytoczył tezy orzeczeń różnych sądów apelacyjnych, mające świadczyć o utrwalonym stanowisku orzeczniczym co do podniesionych przez skarżącego kwestii prawnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 stycznia 2013 r., III AUa 832/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12 października 2016 r., III AUa 1239/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 22 listopada 2016 r., III AUa 1744/15).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w

konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pełnomocnik skarżącego powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Należy w związku z tym przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, lecz także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący powinien dostrzegane zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, LEX nr 1802572).

Pełnomocnik skarżącego nie przedstawił wyczerpującego jurydycznego uzasadnienia tezy o występowaniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne nie może być ograniczone do sformułowania samych pytań, bez próby przedstawienia różnych możliwych wariantów udzielenia na nie odpowiedzi. Ponadto, w przedstawieniu istotnych zagadnień prawnych pełnomocnik skarżącego nie dostrzegł omyłki, błędnie powołując kilkakrotnie przepis prawny będący podstawą formułowanych zagadnień (art. 50 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który dotyczy emerytury kolejowej, zamiast art. 50d ust. 1 pkt 1 tej ustawy). Na marginesie – ten sam błąd powołania nieadekwatnego przepisu prawa dotyczy także sformułowanej przez pełnomocnika skarżącego podstawy skargi kasacyjnej.

Należy zauważyć, że problemy prawne, na które zwraca uwagę pełnomocnik skarżącego, zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. I to ta okoliczność stała się zasadniczą przyczyną odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dokonując wykładni art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Sąd Najwyższy uznał, że praca „na odkrywce” w kopalniach węgla brunatnego jest odpowiednikiem pracy „w przodkach” pod ziemią, gdy polega na zatrudnieniu przy pracach bezpośrednio łączących się z procesami związanymi z pozyskiwaniem węgla brunatnego ze złoża (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 lutego 2012 r., I UK 295/11, OSNP 2013, nr 3-4, poz. 38). Nawiązuje to do poglądu wyrażonego wcześniej w wyroku z 11 lutego 2010 r., I UK 236/09 (LEX nr 585722), w którym przyjęto, że za prace wymienione w załączniku nr 3 do rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym, przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty mogą być uznane tylko takie czynności wykonywane przez górnika, które są bezpośrednio związane z wykonywaniem czynności w przodkach – przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych. Pojęcie „inne prace w przodku” musi wiązać się z bezpośrednim i zasadniczym procesem produkcyjnym zakładu górniczego, polegającym na urobku i wydobywaniu kopalin.

Odnosząc się do pracy wulkanizatora taśm przenośnikowych w kopalni odkrywkowej, Sąd Najwyższy uznał, że nie jest to praca w przodku w rozumieniu art. 50d ust. 1 pkt 1 (poprzednio art. 37 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok z 5 maja 2011 r., I UK 395/10, LEX nr 863951). Sąd Najwyższy zauważył, że skarżący (w powołanej sprawie) pomija – na tle definicji pracy w przodkach – że nie chodzi o jakąkolwiek pracę „przy maszynach ładujących i transportujących”, lecz tylko o pracę, która polegała na „montażu, likwidacji i transporcie obudów” maszyn „ładujących i transportujących w przodkach”. Praca wulkanizatora nie mieści się w tak wąsko ujętym zakresie prac. Nie do zaakceptowania jest również zapatrywanie, aby było możliwe rozciągnięcie pojęcia „w przodku” na całą długość linii (taśmociągów) transportujących urobek, gdyż pojęcie przodka straciłoby wtedy swe znaczenie. Bezprzedmiotowe byłoby wówczas wyróżnianie innych stanowisk pracy górniczej w załączniku nr 2 do rozporządzenia a górnicy oraz inni pracownicy zatrudnieni na odkrywce byłiby w lepszej sytuacji niż górnicy z kopalń węgla kamiennego pod ziemią, w których przodek nie obejmuje miejsca dalszego transportu urobku, zgodnie zresztą z definicją pracy przodkowej określonej w ustawie. Tym samym, nie jest uprawnione odwoływanie się do zwrotu „inne prace górnicze”, gdyż chodzi w nim o inne prace górnicze w przodku, rodzajowo nie mniej obciążające niż wymienione w tym samym przepisie ustawy – art. 50d ust. 1 pkt 1 (poprzednio art. 37 ust. 1 pkt 1), a nie o „różnego rodzaju prace górnicze związane z eksploatacją, konserwacją i remontami taśmociągów będących częścią składową układu koparka, taśmociąg, zwałowarka, czyli całego procesu technologicznego, na który składają się: urabianie, transport i składowanie”.

Z kolei na relację między stanowiskami pracy określonymi w załącznikach nr 2 i 3 Sąd Najwyższy zwrócił uwagę m.in. w wyroku z 29 marca 2011 r., I UK 50/11 (LEX nr 863925). Sąd Najwyższy zauważył, że w wykazie stanowiącym załącznik nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. wymieniono 32 stanowiska pracy w kopalniach węgla brunatnego oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą. Wśród tych stanowisk wymieniono pod pozycją 30. wulkanizatora taśm

przenośnikowych na odkrywce. Natomiast wykaz stanowiący załącznik nr 3 do tego rozporządzenia, w części III zawierający wymienienie stanowisk pracy, na których okresy pracy zalicza się w wymiarze półtorakrotnym w kopalniach węgla brunatnego, obejmuje tylko 8 stanowisk. Nie ma wśród nich stanowiska wulkanizatora. Gdyby przyjąć, że każde stanowisko pracy w kopalni węgla brunatnego jest stanowiskiem pracy górnika kopalni odkrywkowej (poz. 1 załącznika nr 3), wtedy wszyscy pracownicy objęci załącznikiem nr 2 mogliby być uważani za wykonujących pracę zaliczaną w wymiarze półtorakrotnym. Wszyscy bowiem wykonywali w pewnym sensie pracę górnika kopalni odkrywkowej, skoro zostali objęci wykazem stanowisk pracy górniczej w kopalni węgla brunatnego. Tymczasem tylko nieliczne spośród stanowisk pracy górniczej uzasadniają zaliczenie pracy wykonywanej na nich w wymiarze półtorakrotnym. Przykładowo można podać, że załącznik nr 2 obejmuje trzy stanowiska pracy górnika (górnika na odkrywce, górnik-odwadniacz złoża na odkrywce, górnik strzałowy na odkrywce i jego pomocnik). Załącznik nr 3 obejmuje dwa stanowiska pracy górnika: górnika kopalni odkrywkowej i górnika strzałowego kopalni odkrywkowej. Pominięte zostało stanowisko górnika odwadniacza. Spośród 12 stanowisk pracy operatorów zamieszczonych w załączniku nr 2 tylko cztery znalazły się w załączniku nr 3. Skoro zatem stanowisko pracy wulkanizatora taśm przenośnikowych na odkrywce zawarte w wykazie stanowiącym załącznik nr 2 nie zostało objęte wykazem stanowiącym załącznik nr 3, to oznacza brak możliwości zaliczenia pracy wykonywanej na tym stanowisku w wymiarze półtorakrotnym. Stanowisko górnika kopalni odkrywkowej wymienione pod pozycją 1 załącznika nr 3 to stanowisko górnika na odkrywce z pozycji 1 załącznika nr 2, a nie również stanowisko wulkanizatora z pozycji nr 30 załącznika nr 3.

W świetle przywołanych orzeczeń Sądu Najwyższego, sformułowane przez pełnomocnika skarżącego zagadnienia prawne jawią się jako rozstrzygnięte, znajdujące rozwiązanie w aktualnej i utrwalonej linii orzecznictwa. Nie stanowią one zatem „istotnych zagadnień prawnych” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tym bardziej że pełnomocnik skarżącego nie przedstawił argumentów, które mogłyby przemawiać za odstępniem od utrwalonej linii orzeczniczej (ponieważ poza samymi pytaniami nie przedstawił argumentów przemawiających za koniecznością

ich rozstrzygnięcia).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.